

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 288 TFUE, art. 108 ust. 2 TFUE, zasady skuteczności, art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE oraz z art. 1, art. 4, art. 5 i art. 6 decyzji Komisji 2012/636/UE z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie środka C-36/07 (ex NN 25/07) wdrożonego przez Niemcy na rzecz Deutsche Post AG w związku z brakiem przyjęcia wszelkich wymaganych środków celem natychmiastowego i rzeczywistego wykonania decyzji Komisji poprzez całkowite odzyskanie udzielonej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym i przekształcenie przepisów dotyczących pomocy ze skutkiem na przyszłość.

Niemcy nie zgadzają się na pobranie danych w ramach wykonania decyzji 2012/636/UE celem odgraniczenia istotnego rynku usług doręczania paczek w okresie 2003 r. — 2012 r. (dla celów odzyskania pomocy) oraz po 2012 r. W ten sposób Niemcy uniemożliwiają wykonanie decyzji 2012/636/UE. W decyzji tej decydujące są bowiem nieregulowane usługi pocztowe w odniesieniu zarówno do odzyskania bezprawnie udzielonych w przeszłości pomocy niezgodnych z rynkiem wewnętrznym, jak również w odniesieniu do zniesienia/przekształcenia subwencji emerytalnych w przyszłości. Aby jednak można było stwierdzić, jakie to są usługi pocztowe analiza istotnego rynku usług doręczania paczek stanowi *conditio sine qua non*.

Odmowa wykonania owej analizy uniemożliwia Niemcom dokonanie natychmiastowego i rzeczywistego odzyskania w pełni udzielonej pomocy niezgodnej z rynkiem wewnętrznym i przekształcenie przepisów dotyczących pomocy ze skutkiem na przyszłość.

Pomocniczo, gdyby prawidłowe okazało się stanowisko Niemiec, wedle którego przy transpozycji decyzji 2012/636/UE Niemcy były uprawnione do skorzystania z prawomocnych decyzji i postanowień właściwych organów, *quod non*, Niemcy powinny były przyjąć jako punkt wyjścia samodzielny rynek usług doręczania paczek „B2B”. Pomiedzy Niemcami i Komisją istnieje zgodność co do tego, że Deutsche Post AG nie posiadała pozycji dominującej na tego rodzaju samodzielnym rynku doręczania paczek „B2B” w żadnym momencie od roku 2003. Rynek doręczania paczek „B2B” należy zatem do nieregulowanych usług pocztowych.

Zarówno przy obliczaniu kwoty pomocy podlegającej odzyskaniu za okres 2003 r. -2012 r., jak również przy przekształcaniu przepisów w sprawie pomocy ze skutkiem na przyszłość Niemcy powinny były zakwalifikować jako niezgodne z wspólnym rynkiem subwencje emerytalne dla tych urzędników,

którzy są przyporządkowani do usług doręczania paczek „B2B”. Niemcy powinny były odzyskać owe pomoce za okres przeszły i znieść je ze skutkami na przyszłość.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, s.1.

(²) Notyfikowana jako dokument nr C(2012) 184, Dz.U. L 289, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 października 2013 r. w sprawie T-13/12 Andechser Molkerei Scheitz przeciwko Komisji, wniesione w dniu 23 grudnia 2013 r. przez Andechser Molkerei Scheitz GmbH

(Sprawa C-682/13 P)

(2014/C 45/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Andechser Molkerei Scheitz GmbH (przedstawiciel: H. Schmidt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylene postanowienia Sądu z dnia 15 października 2013 r. w sprawie T-13/12 w części, w której odrzucił skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1131/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniającego załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych (¹), opublikowanego w Dzienniku Urzędowym dnia 12 listopada 2011 r., oraz

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 1131/2011.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie zarzuca po pierwsze naruszenie swoich praw podstawowych wynikających z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarga o stwierdzenie nieważności jest co do zasady dopuszczalna na podstawie prawa pierwotnego Unii Europejskiej. Prawo podstawowe określone w art. 47 zdanie pierwsze ma na celu, by można było skutecznie korzystać z zasadniczo dopuszczalnych środków prawnych. Postanowienie Sądu narusza prawo wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego w rozumieniu zagwarantowania skutecznej ochrony prawnej na podstawie art. 47 zdanie pierwsze karty.

Po drugie wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie swojego prawa podstawowego wynikającego z art. 47 zdanie drugie, gdyż ma miejsce ingerencja w jej prawa podstawowe z art. 21 do niedyskryminacji i z art. 16 do zagwarantowanej w prawach podstawowych swobody przedsiębiorczości, ponieważ wniesiona przez nią skarga nie została rozpatrzona jako skuteczny środek prawny. Wnosząca odwołanie zarzuca dyskryminowanie jej jako producenta ekologicznych środków spożywczych, gdyż dopuszczenie glikozydów stewiolowych nastąpiło w sposób, który jej konkurentom konwencjonalnym przysparza nieuzasadnionej i nieuczciwej przewagi konkurencyjnej.

Wnosząca odwołanie wnosi ponadto o równe traktowanie przez ustawodawcę unijnego. Podnosi ona naruszenie ogólnej zasady równości z art. 20 karty praw podstawowych. Ponadto zarzuca dyskryminację w świetle art. 21 karty jako przedsiębiorstwa produkującego ekologiczne środki spożywcze w stosunku

do konwencjonalnych przedsiębiorstw produkujących środki spożywcze. Na dowód tego, że chodzi o arbitralną dyskryminację, powołuje się na umowę Unii Europejskiej ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki z lutego 2012 r., która zezwala na sprzedaż na rynku wewnętrznym Unii z logo ekoprodktu UE produktów ekologicznych wyprodukowanych zgodnie z amerykańskimi przepisami dotyczącymi produktów ekologicznych z glikozydami stewiolowymi. Świadczy to o tym, że brak jest racjonalnego powodu dla zezwolenia konwencjonalnym konkurentom wnoszącej odwołanie na wytwarzanie jogurtu z glikozydami stewiolowymi, a jednocześnie dla zastosowania instrumentu prawnego, który jej samej zabrania tej swobody przedsiębiorczości. Wnosząca odwołanie zarzuca, że naruszone zostało jej prawo podstawowe do zagwarantowania swobody przedsiębiorczości, wynikające z art. 16 karty praw podstawowych.

(¹) Dz.U. L 295, s. 205.